USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného JUDr. Janem Luhanem, advokátem, se sídlem Masarykova 1250/50, Lysá nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2009, č. j. OAM - 10/LE - 05 - 05 - 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2009, č. j. 46 Az 15/2009 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Janu Luhanovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 6085,60 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl včasnou kasační stížností shora označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2009, č. j. OAM - 10/LE - 05 - 05 - 2009; současně soud zamítl žádost o přiznání odkladného účinku. O náhradě nákladů bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Rozhodnutím správního orgánu z 19. 2. 2009, č. j. OAM - 10/LE - 05 - 05 - 2009 shledal žalovaný žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil s tím, že ve smyslu § 32 odst. 3 zákona nemá podání žaloby proti tomuto rozhodnutí odkladný

účinek. Důvodem pro citovaný postup byla skutečnost, že stěžovatel podal žádost opakovaně, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany (§ 10a písm. e) zákona o azylu). V současném řízení uvedl žadatel totožné důvody jako v řízení předchozím, tj. snahu vyhnout se návratu na Ukrajinu, kde mu vznikly potíže v souvislosti s jeho angažovaností v prezidentských volbách a kde mu v této souvislosti údajně hrozí nebezpečí ze strany kriminálních struktur, případně s nimi spolupracující milice. Ostatně sám žadatel výslovně prohlásil, že jej k podání nové žádosti vedly stejné důvody jako v předchozím případě.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že žalovaný postupoval formalisticky, aniž šetřil podstatu žádosti, tj. důvodnost a reálnost obav stěžovatele z pronásledování a ohrožování ukrajinskými subjekty. Žalobě neprávem nebyl přiznán odkladný účinek. Nenahraditelnou újmu může pro stěžovatele znamenat, pokud bude vydán k výkonu trestu na Ukrajinu, kde je vystaven nebezpečí. Krajský soud vyslovil, že nelze přihlížet k pronásledování v ČR, když azyl slouží k ochraně před nebezpečím v zemi původu. Pokud však mají ukrajinské mafiánské skupiny tak „dlouhé prsty“, že jej mohou pronásledovat a ztrpčovat mu život na území ČR, tím spíš tomu tak bude v samotné Ukrajině (argument „a minorem ad maius“). Státní orgány nejsou schopny poskytnout náležitou ochranu před takovým pronásledováním. Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a v závěru navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud po předložení kasační stížnosti ověřil, že kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a stěžovatel se v ní dovolává přípustných důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel je také zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (všechna citovaná rozhodnutí NSS je možno dohledat na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:
1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích důvodů uplatněných v kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že jsou dány výše specifikované podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

K části kasačních námitek, které se týkají nepřiznání odkladného účinku žalobě, je třeba především uvést, že se jedná o námitky nepřípustné (resp. věcně neprojednatelné), neboť kasační stížnost proti rozhodnutí o odkladném účinku je nepřípustná. Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 - 172, publikovaném pod č. 507/2005 Sb. NSS, uzavřel, že rozhodnutí o odkladném účinku žaloby je rozhodnutím, které je podle své povahy dočasné. V citovaném rozhodnutí zdejší soud uvedl, že „*přiznáním odkladného účinku žalobě se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí správního orgánu do skončení řízení před soudem (§ 73 odst. 3 s. ř. s.). V tomto smyslu jde o stejný důsledek, který s sebou přináší aplikace § 38 odst. 4 s. ř. s., o předběžném opatření, jenž zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným. Obdobně i toto usnesení lze i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 4 s. ř. s.), ukáže-li se v průběhu řízení, že pro jeho přiznání nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly. Rozhodnutí o odkladném účinku žalobě jako procesní institut je zcela nepochybně svou povahou rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání; není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. (...) Dočasnou povahu má i rozhodnutí, jímž byl (...) návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé.*“ Výše citované rozhodnutí bylo podpořeno rovněž usnesením Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. III. ÚS 156/2005, v němž Ústavní soud konstatoval, že „*rozhodnutím dočasným je nepochybně i rozhodnutí, kterým soud rozhoduje o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, a to bez ohledu na to, zda soud podanému návrhu vyhoví či nikoli. Rozhodnutí krajského soudu, kterým byl zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, nijak neovlivňuje průběh samotného řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Pokud by této žalobě bylo vyhověno a meritorní správní rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno, lze se postupem, který je upraven v zákoně č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů, domáhat náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím.*“ Uvedená judikatura je plně aplikovatelná i na posuzovaný případ, kdy kasační stížnost stěžovatele směřuje i proti výroku krajského

soudu, jímž byla zamítnuta žádost o přiznání odkladného účinku žalobě. V souladu s ustanovením § 104 odst. 3 písm. c) je nepřípustná kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné, jímž je i rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě. Nejvyššímu správnímu soudu tedy ze zákona nepřísluší hodnotit věcnou správnost tohoto výroku a námitky směřující vůči tomuto výroku nejsou věcně projednatelné.

Pokud se jedná o kasační námitky týkající se důvodnosti a reálnosti obav stěžovatele z pronásledování, je třeba především zdůraznit, že v daném případě došlo k zastavení řízení z důvodu nepřípustnosti žádosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Již v rozhodnutí č. j. 4 Azs 23/2009 - 64 z 30. 6. 2009 Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřípustnou.“* V nyní projednávaném případě stěžovatel podal v roce 2006 žádost o azyl (nově o mezinárodní ochranu), která byla posouzena s negativním závěrem. V této předešlé žádosti uvedl jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany skutečnost, že v roce 2004 se podílel na rozličných praktikách pro účely prezidentské kampaně ve prospěch Janukoviče a poté, co Janukovič nebyl zvolen, byl opakovaně napaden on i jeho rodina neznámými lidmi. Došlo také k jeho vykonstruovanému zadržení milicí. V nově podané žádosti ze dne 9. 1. 2009 uvedl prakticky totožné skutečnosti, tedy potíže, které měl v zemi původu po jeho neúspěšné činnosti ve prospěch prezidentského kandidáta Janukoviče ve volbách v roce 2004. Potíže měly pocházet ze strany mafie, a také milice spolupracující s mafií. Je třeba konstatovat, že stěžovatel v této druhé žádosti neuvedl nad rámec již dříve zmíněných azylově relevantních tvrzení žádnou novou skutečnost, či argument, s nimiž by se již v předchozím řízení žalovaný nevypořádal (ostatně sám ani na nové skutečnosti, které správní orgán opomenul, v kasační stížnosti neupozorňuje). Nejvyšší správní soud již ve výše citovaném rozhodnutí uvedl, že podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřípustnou. Za důvod nové žádosti stěžovatel označil své potíže s mafií (a s nimi spolupracující milicí) v důsledku neúspěšné agitační činnosti pro prezidentského kandidáta Janukoviče ve volbách v roce 2004. Jestliže stěžovatel kromě tohoto již v předchozí žádosti uvedeného tvrzení neuvedl - kromě upřesňujících, aktuálnějších, či detailnějších údajů - žádnou další doplňující novou skutečnost, relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, nelze než dospět k závěru, že uvedenému zákonnému požadavku stěžovatel nedostál. Stěžovatel neunesl břemeno tvrzení, jelikož neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, neuplatněné bez jeho zavinění v řízení předchozím, jeho nová žádost je proto nepřípustná ve smyslu § 10 a písm. e) zákona o azylu a správní orgán nemá povinnost provádět žádná skutková zjištění. Za této situace,

kdy správní orgán v souladu se zákonem o azylu uzavřel, že podaná žádost je nepřípustná z důvodu podle § 10a písm. e) zákona, byl žalovaný povinen ve smyslu § 25 písm. i) tohoto zákona řízení o žádosti zastavit.

K tomu je třeba nad rámec nezbytného poznamenat, že Nejvyšší správní soud v rozhodnutí z téže doby 11. 6. 2009, avšak ve skutkově odlišném případě, předmětné ustanovení vyložil ještě přísněji, v tom směru, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody při podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany; institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany totiž nemůže sloužit k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti - jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Z citovaného rozhodnutí vyjímáme následující ... :

"Ad 1. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady. Ad 2. Ve vztahu k druhé z uvedených podmínek je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86, (dostupný z http://www.nssoud.cz) „zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí." Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42 (www.nssoud.cz), v němž bylo uvedeno, že: „správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá." Proto pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57, www.nssoud.cz, dle kterého: „...byla-li by matka nezletilé stěžovatelky v dalším řízení před správním orgánem

úspěšná, tj. bylo-li by shledáno, že je v zemi původu pronásledována, resp. byl-li by shledán její odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu nebo hrozba nebezpeční vážné újmy, mohla by v novém řízení o udělení mezinárodní ochrany uspět i její nezletilá dcera.“ Lze tedy uzavřít, že ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.“ Tolik pouze pro úplnost. Nejvyšší správní soud znovu opakuje, že v daném případě se jedná o posouzení žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu - nejedná se tedy o věcné posouzení azylové relevance uplatněných důvodů, ale o srovnání údajů původního a nového řízení a vyhodnocení, zda byly uplatněny nové skutečnosti či zjištění. Takové nové skutečnosti (zjištění) nebyly v daném případě uplatněny, kasační stížnost ostatně ani neobsahuje upozornění na správním orgánem opomenuté nové skutečnosti. Nejvyšší správní soud se za výše uvedených okolností a v souladu s výše citovanou judikaturou ztotožňuje s vyhodnocením věci správním orgánem i Krajským soudem v Praze, a neshledal v jejich posouzení nezákonnost.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu pak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl k ochraně jejich zájmů pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát JUDr. Jan Luhan. Tomu náleží ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. Ustanovený advokát podal v kasační stížnosti vyúčtování za poskytnuté úkony právních služeb. V tomto vyúčtování požadoval odměnu za 2 úkony právní služby (porada s klientem, sepis kasační stížnosti) v celkové částce 4800 Kč (při uplatňované částce 2100 Kč za jeden úkon právní služby a režijním paušálu po 300 Kč) a náhradu jízdného a ztráty času. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem DPH, uplatňuje celkovou částku ve výši 6089,20 Kč. Nejvyšší správní soud poznamenává, že při stanovování odměny ustanoveného zástupce se postupuje podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu náleží mimosmluvní odměna za každý z úkonů právní služby v uvedeném ustanovení uvedených. Podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu náleží odměna za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy

zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Nejvyšší správní soud uznal úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení, jelikož zástupce stěžovatele prokázal uskutečnění první porady s klientem dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (potvrzení o provedení porady s klientem provedené dne 18. 9. 2009 mezi 14:00 a 15:30 ve věznici J.). Podání kasační stížnosti pak je úkonem, za který náleží advokátu odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Nejvyšší správní soud tak přiznal odměnu za dva úkony právní služby, což při částce 2100 Kč za jeden úkon právní služby spolu s náhradou hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) činí celkem částku 4800 Kč, která byla ustanovenému advokátovi přiznána. Dále Nejvyšší správní soud přiznal náhradu cestovních výdajů ve výši 114 Kč (přitom vycházel z údajů v technickém průkazu a z ustanovení § 157 odst. 4 a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce). Cestovné tvoří náklady na benzín za ujetých cca 10 km x 2 mezi Lysou nad Labem a věznicí J. a zpět (údaj o vzdálenosti uvedený advokátem odpovídá vzdálenosti ověřené veřejně dostupnými elektronickými plánovači tras). Pokud jde o výši náhrad cestovních výdajů, podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu se výše této náhrady řídí, není-li o výši náhrady cestovních výdajů dohodnuto jinak, právními předpisy o cestovních náhradách. Předpisem komplexně upravujícím cestovní náhrady je v současnosti zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Podle jeho ustanovení § 158 odst. 1 ve spojení s § 157 odst. 4 a ve spojení s vyhláškou č. 451/2008 Sb. (kterou se v době výkonu cesty řídily sazby náhrady za 1 km a cena pohonných hmot) činila základní sazba náhrady za 1 km jízdy 3,90 Kč. Podle § 158 odst. 2 a 3 zákoníku práce se náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu určí jako násobek ceny pohonné hmoty a množství spotřebované pohonné hmoty. Cena pohonné hmoty se pak prokazuje dokladem o nákupu, ze kterého je patrná souvislost s pracovní cestou. Takový doklad však ustanovený advokát nepředložil. Pak platí podle § 158 odst. 3 věty poslední zákoníku práce, že se pro určení výše náhrady použije průměrná cena příslušné pohonné hmoty stanovená prováděcím právním předpisem vydaným podle § 189 zákoníku práce. Tímto předpisem byla v době výkonu cesty již zmíněná vyhláška č. 451/2008 Sb. Podle § 4 písm. b) této vyhlášky činila průměrná cena benzínu natural (BA 95 B - pohonná hmota uváděná ustanoveným advokátem) 26,80 Kč. Podle § 158 odst. 4 zákoníku práce se spotřeba pohonné hmoty silničního motorového vozidla vypočítá z údajů o spotřebě uvedených v technickém průkazu použitého vozidla. Při určení spotřeby pohonné hmoty se použije údaj o spotřebě pro kombinovaný provoz podle norem Evropských společenství. Pouze není-li tento údaj v technickém průkazu uveden, vypočítá se spotřeba pohonné hmoty vozidla aritmetickým průměrem z údajů v technickém průkazu uvedených. Vzhledem k tomu, že technický průkaz, který ustanovený advokát předložil, obsahuje údaje o spotřebě podle předpisů Evropských společenství, je rozhodným údajem údaj o kombinované spotřebě, tj. 6,9 l /100 km. Pokud Nejvyšší správní soud přijme ustanoveným advokátem udávané vzdálenosti (20 km), kalkulace cestovních výdajů je následující: 20 km x 3,90 Kč = 78 Kč, 1,38 l benzínu natural x 26,80 Kč = 37 Kč; celkem po zaokrouhlení 114,- Kč). Konečně pak Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu ve výši 200 Kč (dvě započaté půlhodiny po 100 Kč strávené cestou do místa porady s klientem a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a/ advokátního tarifu). Celkovou odměnu a náhradu výdajů (5114 Kč) soud zvýšil podle § 35 odst. 8 s. ř. s. o částku odpovídající dani z přidané hodnoty (971,60 Kč), které je ustanovený zástupce

plátcem, takže celková částka, kterou Nejvyšší správní soud na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů přiznal, činí po zaokrouhlení 6085,60 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu